

Αθήνα 28 Οκτωβρίου 2020

**ΕΛΛΑΣ «ΟΧΙ»/28 Οκτωβρίου 1940
(Διαχρονική Απάντηση
του διαχρονικού Έλληνα Συνοριοφύλακα «Διγενή Ακρίτα»
στις αρπακτικές διαθέσεις βαρβάρων εχθρών και υποκριτικών “φίλων”)**

Εορτάζουμε σήμερα την 80η επέτειο του Ελληνικού Έπους 1940. Και είναι έπος η εκστρατεία του 1940 – 1941 διότι συμπυκνώνει όλα εκείνα τα ουσιώδη γνωρίσματα που χαρακτηρίζουν ένα έπος. Ένας σκληρός, υπεράνθρωπος και θριαμβευτικός αγώνας · μιας μικρής σε έκταση και πτωχής σε υλικά Χώρας, ενός Λαού μεγάλου σε ιστορία και πολιτισμό, πλούσιου σε ηθικές αξίες, ψυχικό σθένος και ανθρώπινα αισθήματα. Αυτός ο υπερήφανος Λαός των 7,3 εκατομμυρίων, είναι ο μόνος που κατά την διάρκεια του Β΄Π.Π. αντιμετώπισε τις συντονισμένες επιθετικές ενέργειες τεσσάρων κρατών (Ιταλίας, Αλβανίας, Γερμανίας, Βουλγαρίας των 44,5+1,1+69,8+7,0 =122,4 εκατομμυρίων) χωρίς να δώσει στον αντίπαλο την ικανοποίηση έστω και μίας νίκης στο πεδίο της μάχης. Κατάλληλα ενημερωμένος και ορθολογικά προετοιμασμένος από την άξια, εμπνευσμένη Ηγεσία του, αντιστάθηκε σθεναρά στον πανίσχυρο εισβολέα επί 219 ημέρες, όταν η μεγάλη και ισχυρά Γαλλία αντιστάθηκε 43 ημέρες (η Νορβηγία 61, η Πολωνία 30, το Βέλγιο 18, η Ολλανδία 4, η Γιουγκοσλαβία 3 ημέρες, η Δανία 12 ώρες) ενώ Τσεχοσλοβακία, η Αυστρία, η Βουλγαρία, η Ουγγαρία, η Ρουμανία, η Αλβανία, προσχώρησαν στον επιτιθέμενο χωρίς μίαν “τουφεκιά για την τιμή των όπλων”. Αυτός, ο φετινός εορτασμός του μεγαλειώδους Ελληνικού θαύματος γίνεται βεβαίως κάτω από τις ειδικές συνθήκες που επιβάλλει η πανδημία του covid -19 (χωρίς συγκεντρώσεις, χωρίς παρελάσεις), όπως επέβαλε ο βάρβαρος κατακτητής στις πρώτες επετείους κατά την περίοδο της κατοχής¹.

Σε διάφορες ιστορικές αναλύσεις, αφηγήσεις, πανηγυρικές ομιλίες, καλόπιστων (;) αναθεωρητών ιδεοληπτικών μυωπικών συμφερόντων, γίνεται προσπάθεια μειώσεως του μεγαλείου του Ελληνικού έπους 1940 – 1941, με μειωτικές περιγραφές και χαρακτηρισμούς του Ιταλού μαχητή. Απαράδεκτη ενέργεια, αναληθής και προσβλητική, ύβρις για τους Ιταλούς στρατιώτες μαχητές, νεκρούς και τραυματίες, απαξίωση του μεγαλείου της πολεμικής αρετής των Ελλήνων. Απά-

¹ **Η πρώτη επέτειος της 28ης Οκτωβρίου 1940 εορτάσθηκε στις 28 Οκτ. 1941** στον προαύλιο χώρο του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ο καθηγητής Κ. Τσάτσος αρνήθηκε να κάνει μάθημα την ημέρα εκείνη, με αποτέλεσμα να απολυθεί από το Πανεπιστήμιο. **Η δεύτερη στις 28 Οκτ. 1942 στην Πλατεία συντάγματος**, χωρίς την αντίδραση των Ιταλικών δυνάμεων Κατοχής. **Η Τρίτη στις 28 Οκτ. 1943 στο κτίριο της Εθνικής Τράπεζας**. Διαλύθηκε από τους Γερμανούς κατακτητές. **Η Τετάρτη έγινε επίσημα στις 28 Οκτ. 1944** και για πρώτη φορά, με παρέλαση ενώπιον του Πρωθυπουργού Γεωργίου Παπανδρέου.

ντηση σε όλους αυτούς τους “καλοθελητές”, οι δηλώσεις προσωπικοτήτων της εποχής εκείνης με ενεργό συμμετοχή και βίωση των γεγονότων, όπως:

- **Αλέξανδρος Παπάγος, Αρχιστράτηγος.** «Το έπος της Αλβανίας υπήρξε ο δυσκολότερος και ο ενδοξότερος των πολέμων της Νεωτέρας Ελληνικής Ιστορίας».
- **Θεοφύλακτος Παπακωνσταντίνου, Ιστορικός αρθρογράφος.** «Το ηθικό ανάστημα του Έλληνας ήταν πράγματι ηρωικό. Ενώ του Ιταλού ανθρώπινο».
- **Βισκόντι Πράσκα, Ιταλός Αρχιστράτηγος στην Αλβανία.** «Εμείς πολεμούσαμε ωθούμενοι από αίσθημα του καθήκοντος. Οι εχθροί μας πολεμούσαν για την άμυνα της δικής τους πατρίδας».
- **Φραγκλίνος Ρούσβελτ, Πρόεδρος των Η.Π.Α.(1933-1945).** «Την 28η Οκτωβρίου 1940 δόθηκε στην Ελλάδα μία προθεσμία τριών ωρών για να αποφασίσει σχετικά με τον πόλεμο ή την ειρήνη, αλλά ακόμη κι αν δίνονταν τρεις ημέρες ή τρία χρόνια, η απάντηση θα ήταν η ίδια.

Η απάντηση του πρωθυπουργού Ιωάννη Μεταξά «alors c'est la guerre» («λοιπόν είναι πόλεμος») στο ιταμό τελεσίγραφο πολέμου που του επέδωσε ο Ιταλός πρέσβης Εμμανουέλε Γκράτσι την 03.00 της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940, είχε τις διαστάσεις της επιθυμίας αντιστάσεως ολόκληρου του Ελληνικού Λαού. Ήταν το «ΟΧΙ» του στον εισβολέα. Με αυτό το «ΟΧΙ» βαθειά καρφισωμένο στην ψυχή τους και το θριαμβικό «ΑΕΡΑ» στο πνεύμα τους, Έλληνες και Ελληνίδες, **τα Παιδιά της Ελλάδος**, χωρίς κανένα δισταγμό πρόσφεραν την ύπαρξή τους όλη και έγραψαν στα κακοτράχαλα βουνά της Β. Ηπείρου το έπος του 1940-41 προσφέροντας στους “γονατισμένους” Συμμάχους, την πρώτη κατά ξηράν νίκη κατά του Άξονα στην Ευρώπη, διαλύοντας τον μύθο για το αήττητο των δυνάμεών του. Δεν δίστασαν απέναντι στην τεράστια διαφορά πλήθους και στην καταλυτική υπεροχή μέσων του αντιπάλου, δεν ρώτησαν για «το πόσοι αλλά πού»² είναι οι εχθροί. Το «ΟΧΙ» του Μεταξά την 28^η Οκτωβρίου 1940 είναι ο τελευταίος κρίκος στη διαχρονική ιστορική αλυσίδα των ηρωικών αντιδράσεων στις ληστρικές επιβουλές βαρβάρων, δεν είναι όμως και το τέλος τις αλυσίδας. (last but not the least). Είναι συνέχεια των «ΟΧΙ» του Μιλτιάδη στο Μαραθώνα (490 π.Χ.)³ του Θεμιστοκλή στη Σαλαμίνα (490 π.Χ.)⁴, του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες (480 π.Χ.)⁵, του Κων/νου Παλαιολόγου στην Κωνσταντινούπολη (1453)⁶, των αγωνιστών της Εθνεγερσίας του 1821 (Δερβενάκια, Μανιάκι, Αλα-

² «Οὐκ ἔφη δε τοὺς Λακεδαιμονίους ἐρωτᾶν πόσοι εἰσὶν οἱ πολέμιοι ἀλλὰ πού εἰσὶν». (Πλούταρχος, Έλληνας ιστορικός, φιλόσοφος/46 – 127 μ.Χ.)

³ «... οἱ δ' ἔς φρέαρ εἰσβαλόντες ἐκέλευον γῆν τε καὶ ὕδωρ ἐκ τούτων φέρειν ...» (... τους έριξαν στο πηγάδι να πάρουν από εκεί γην και ύδωρ.../ Ηρόδοτος).

⁴ «Ὡ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε» (Αἰσχύλος).

⁵ «Μολὼν Λαβέ».

⁶ «Κοινή γαρ ἡ γνῶμη πάντες αυτοπροαιρέτως ἀποθανούμεν».

μάννα, Γραβιά, Μεσολόγγι, Ζάλογγο,)⁷, του Μακεδονικού Πολέμου 1904, των Βαλκανικών Πολέμων 1912 – 1913, και πλήθους αγώνων που εντάσσονται στην πανάρχαια μοίρα του Ελληνισμού. Αυτή τη μοίρα της αέναης άμυνας και ακάματης αντίστασής εναντίον κάθε λογής επιδρομέων που εποφθαλμιούν τον πανέμορφο και ευλογημένο αυτό τόπο. Αυτής της κοινής μοίρας που ενώνει τον αρχαίο Ελληνισμό με τον νεότερο, όσο η γλώσσα και ο πολιτισμός. Αυτής της κοινής αμυντικής απόφασης που ακούγεται στο πρώτο κιόλας Ελληνικό έπος, την Ιλιάδα «... αμύνεσθαι περί πάτρης» και εν δυνάμει συνεχίζεται με το «ΟΧΙ» του 1940, όπως θαυμάσια αποδίδει ο Άγγελος Σικελιανός στο ποίημά του «**ΤΟ ΝΕΟ ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ**».

*«Ελέγαμε: ένα Μαραθώνα ακόμα!
Ελέγαμε: μία Σαλαμίνα ακόμα!
Ελέγαμε: ακόμα ένα Εικοσιένα!
Και ήρτες τέλος Μητέρα – Μέρα,
όπου αγκάλιασες κι ανύψωσες ολόκληρα τα περασμένα στον ανώ-
τατο λυτρωτικό σκοπό τους, στον υπέρτατό τους, ηθικόν Ιστορικό
Ρυθμό!
Και θε να Σε κρατήσουμε όλοι στο τεράστιο ύψος που μας φανερώ-
θηκες απ' τα χαράματα των Εικοσιοκτώ του Οκτώβρη του 1940, κι
ως με τη συντέλεια των αιώνων, είτε ζήσουμε είτε, αύριο που θα
φέγγεις πάνω απ' όλο τον πλανήτη το γιγάντειο φως Σου, θα βρι-
σκόμαστε στα σπλάχνα Σου, ω Μητέρα, αθάνατοι νεκροί».*
(Εφημερίδα Η Νίκη/14.12.1940).

Το «ΟΧΙ» του 1940 δεν είναι απλώς μία πολιτική ενέργεια, δεν είναι μόνον ένα στρατιωτικό έπος. Είναι η συνειδητή απόφαση και απάντηση ενός Λαού του οποίου η ιστορία, ο πολιτισμός, η πολιτική και κοινωνική φιλοσοφία του, στηρίζονται και διαχρονικά ακολουθούν το Θεουκιδίδειον «η ευτυχία έγκειται στην ελευθερία η δε ελευθερία στην ανδρεία»⁸. Είναι η εθνική στιγμή μεγαουργίας της Ελληνικής ψυχής, η καλλίτερη ώρα του Ελληνικού Λαού. Ένα μείγμα ενότητας, ενθουσιασμού και αποφασιστικότητας συνέθεσε “το άρωμα της εποχής” που ανεδύετο από το “χαμόγελο στα χείλη” των επιστρατευθέντων στρατιωτών και από τα πρώτα λιτά αγωνιστικά διαγγέλματα της Ηγεσίας.

- **Βασιλεύς Γεώργιος ο Β΄.** «Με πίστιν εις τον θεόν και εις τα πεπρωμένα της φυλής το Έθνος σύσσωμον και πειθαρχούν ως εις άνθρωπος θα αγωνισθεί υπέρ βωμών και μέχρις της τελικής νίκης».

⁷ «Ελευθερία ή Θάνατος».

⁸ «Ούς νύν υμείς ζηλώσαντες και το εύδαιμον το ελεύθερον, το δε ελεύθερον το εύψυχον κρίναντες, μη περιοράσθε τους πολεμικούς κινδύνους». (Θουκυδίδης).

- **Πρωθυπουργός Ιωάννης Μεταξάς.** «Η στιγμή επέστη κατά την οποίαν θα αγωνισθώμεν δια την ανεξαρτησίαν της Ελλάδος, την ακεραιότητα και την τιμήν της. Τώρα θα αποδείξωμεν εάν είμεθα άξιοι των προγόνων μας και της ελευθερίας την οποία μας εξασφάλισαν οι προπάτορές μας».

- **Αρχιεπίσκοπος Χρυσανθος.** «Η Εκκλησία ευλογεί τα όπλα τα ιερά».

- **Στρατάρχης Αλέξανδρος Παπάγος.** «Καλώ τους αξιωματικούς και οπλίτες των Ενόπλων Δυνάμεων εις την εκτέλεσιν του υψίστου προς την πατρίδα καθήκοντος με την μεγαλυτέρα αυταπάρνηση»...Η υπόθεση του αγώνος είναι η δικαιοτέρα υπόθεση την οποία είναι δυνατόν να υπερασπισθεί ένας Στρατός. Πρόκειται περί αγώνος υπάρξεως»..τελικώς θα επικρατήσωμεν με την βοήθεια και την ευλογία του Θεού και τας ευχάς του Έθνους ».... Έλληνεςφανείτε ήρωες!».

Και τα παλικάρια της Ελλάδος και οι γυναίκες της Πίνδου, όλοι οι Έλληνες (Δεξιοί, Αριστεροί, Αντικαθεστωτικοί του Μεταξά) ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της Ηγεσίας της Χώρας και σμίλευσαν στη γρανίτινη πλάκα της Παγκόσμιας Ιστορίας, την χρυσή επιγραφή της πιο ένδοξης ημέρας του νεώτερου Ελληνισμού.
ΕΛΛΑΣ «ΟΧΙ»/28 Οκτωβρίου 1940-41.

Οι Έλληνες ξαναβρήκαν το αρχαίο ανάστημά τους, βρέθηκαν στην πρωτοπορία των Ελευθέρων Λαών. Η Ελλάδα μας ξανάγινε αυτό που ήταν, συνειδητοποιήσε ποια είναι και οραματίστηκε αυτό που πρέπει να γίνει.

Οι επιτυχίες του Έλληνα μαχητή (στρατιώτη, ναύτη, αεροπόρου) αναγνωρίσθηκαν παγκοσμίως. Ήταν η πρώτη ακτίδα φωτός στο σκοτάδι της φασιστικής – ναζιστικής βαρβαρότητας που επικρατούσε στην απελπισμένη Ευρώπη. Αναπτέρωσε το ηθικό των συμμάχων. Πλήθος τα εγκωμιαστικά δημοσιεύματα, οι δηλώσεις, τα σχόλια θαυμασμού, για τον ηρωισμό και τη νίκη της Ελλάδος. Χαρακτηριστικό το απόσπασμα του Άγγλου συγγραφέως Κόμπτον Μακένζι από το έργο του «Άνεμος Ελευθερίας».

«Σε μία κορυφή της Πίνδου, ας υψωθεί τεράστιος ναός Δωρικού ρυθμού, ο οποίος να είναι ανοικτός στους τέσσερις ανέμους και του οποίου η στέγη θα καλύψει τα οστά του Έλληνα Άγνωστου Στρατιώτη που άφησε την τελευταία του πνοή στα χιόνια της Αλβανίας μαχόμενος για την ελευθερία και την ακεραιότητα της πατρίδας του. Η αύρα των γύρω βουνών του ναού ας συγκεντρώνει πάντοτε σε μία ατελείωτη παρέλαση τη θεωρία των απανταχού ηρώων: Άγγλων, Αμερικανών, Πολωνών, Ρώσων, Γάλλων, Τσέχων, Ολλανδών, Βέλγων, Νορβηγών, οι οποίοι με υπέρτατη προσπάθεια διέσωσαν τη χώρα τους από το επονειδίστο άγος. Και στην κεφαλή της παράταξης ας τεθεί ένας Έλληνας πολεμιστής, το γνησιότερο τέκνο της ελευθερίας του οποίου η κραυγή "ΑΕΡΑ" θ' αντηχεί πάντοτε πάνω από τα βουνά και τις θάλασσες».

Δυστυχώς πολύ γρήγορα όλα αυτά λησμονήθηκαν (και με δική μας ανοχή και ευθύνη βεβαίως) επιβεβαιώνοντας τη διαχρονική πραγματικότητα, ότι στη διεθνή σκακιέρα, Δίκαιο, φιλίες, συμμαχίες, υποσχέσεις, δεν κερδίζουν το ισχυρότερο πiónι, που είναι το συμφέρον. Έτσι η Ελλάδα, παρ' όλον ότι είχε σταθεί στο πλευρό των Συμμάχων, με το τρομερό προβάδισμα συνεισφοράς σε αίμα (απώλεσε το 10% του πληθυσμού της, ενώ σε αντιδιαστολή η Ρωσία έχασε το 2,89%, η Ολλανδία το 2,2%, η Γαλλία το 2%, η Γιουγκοσλαβία το 1,7%)⁹, έχασε τη Β. Ήπειρο που με τόσες θυσίες και τόσο αίμα κατέλαβε και απελευθέρωσε. Αδικία και κυνισμός, που η λαϊκή μας μούσα του «ΟΧΙ»/1940, η αλησμόνητη Σοφία Βέμπο τραγούδησε:

«...κι ας σου τη σκάσανε με μπαμπεσιά, οι σύμμαχοι στη μοιρασιά, κάνε κουράγιο Ελλάδα μας να μη μας αρρωστήσεις, γιατί το θέλει ο Θεός να ζήσεις και θα ζήσεις.»

Σήμερα, στα πλαίσια της περίφημης παγκοσμιοποίησης, η λογική αντικαθίσταται ταχύτατα από την ιδεολογία που εύκολα κακοφορμίζει σε επικίνδυνες ιδεοληψίες. Δημιουργείται μία «Νέα Τάξη Πραγμάτων», με παγκόσμιες γεωπολιτικές ανακατατάξεις. Παραδοσιακές φιλίες αναπροσανατολίζονται, συμμαχίες ανασυντίθενται, συμφέροντα επαναξιολογούνται, συμφωνίες επανεξετάζονται, συνθήκες αναθεωρούνται, και σε όλα αυτά, το Δίκαιο και η Ηθική, ελάχιστα ή καθόλου λαμβάνονται υπόψη. Αυτή η δυναμική εξέλιξη της ανισορροπίας, αβεβαιότητας και ανασφάλειας, επιταχύνεται προς το χειρότερο με το προσφυγικό-μεταναστευτικό τσουνάμι και την πρόσφατη πανδημία Covid-19. Η Ελλάς, λόγω της γεωπολιτικής της σπουδαιότητας δέχεται τα ισχυρά, κύματα αυτής της πλημμυρίδας και χρειάζεται όσο ποτέ την Συνεννόηση, την Σύμπνοια, την Ομοψυχία, την αδάμαστη Ενότητα που εμπνέουν το Έπος 1940 και οι εμπνευστές του.

Εορτάζουμε λοιπόν σήμερα, την λαμπρή εθνική μας εορτή, με περιορισμένες εκδηλώσεις στα πλαίσια των περιορισμών της πανδημίας. Έχουμε όμως την καρδιά, την ψυχή και το πνεύμα μας εστραμμένα στους δημιουργούς της θαυμαστής Ιστορίας μας. Και η Ιστορία ενός έθνους δεν είναι οι πανηγυρικοί και τα εμβατήρια, είναι οι μαχητές, οι νεκροί, οι τραυματίες, στο πεδίο της τιμής. Τιμούμε τους προπάτορες, τους γονείς, τους αδελφούς, τους φίλους συμπατριώτες, συμπολίτες, συγχωριανούς, άνδρες και γυναίκες. Τους τιμούμε και σεμνυνόμεθα για τον αξιοθαύμαστο αγώνα, τα κατορθώματα και την θυσία τους στην Ξηρά, την Θάλασσα και στον Αέρα της Ελληνικής μας Πατρίδας. Νοερά υποκλινόμεθα και κλίνουμε ευλαβικά το γόνυ στα κενοτάφια του «Αγνώστου Στρατιώτου», της **«κενής κλίνης που φέρεται εστρωμένη των αφανών»** (Περικλέους Επιτάφιος).

⁹ Υπολογισμός του Συνεδρίου των Παρισίων για την Ειρήνη (1945).

Τελειώνοντας κρίνω σκόπιμο να επισημάνω το απογοητευτικό γεγονός που σκιάζει την λαμπρότητα της ημέρας. Η **«κενή κλίνη των αφανών»**, εξακολουθεί να παραμένει κενή, χωρίς ούτε καν τα ονόματα των αφανών, 80 χρόνια μετά το έπος του 1940. Οι απώλειες (πεσόντες και αγνοούμενοι) του Ελληνικού Στρατού ανήλθαν στις 15.557. Εκ τούτων 7.976 ξεχάστηκαν από την Πολιτεία, με τα οστά των περισσοτέρων να παραμένουν άταφα, διασκορπισμένα στις χαράδρες, στις πλαγιές της Β. Ηπείρου, στα βοσκοτόπια και τους μαντρότοιχους των Αλβανών. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνονται και 337 επώνυμοι Ευβοείς εκ των οποίων οι 36 είναι Χαλκιδείς, γνωστοί στη Δημοτική Αρχή. Είναι χρέος της Πολιτείας, της Δημοτικής και Εκκλησιαστικής Αρχής, των επιστημονικών συλλόγων και συνδέσμων, των επαγγελματικών οργανώσεων, **να φροντίσουν για την πλήρωση της «κενής κλίνης» με την ονομαστική μνημόνευση των γνωστών αφανών, προς δικαίωση της θυσίας των και την χριστιανική τους ανάπαυση.**

Με εκτίμηση

Δοξακης Ιωάννης - Υποστράτηγος ε.α.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

1. Βικιπαίδεια
2. Απώλειες Πολέμου 1940-1945 (ΓΕΣ/ΔΙΣ)
3. Ιχνηλατώντας το χθες (ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΑΚΟΥΡΟΣ/ΕΘΝΙΚΕΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ/Σ.Ε.ΕΘ.Α)
4. ΙΣΤΟΡΙΚΑ/ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ